

Sveriges internationella överenskommelser

ISSN 0284-1967

Utgiven av utrikesdepartementet

SÖ 1991:66

Nr 66

Avtal mellan Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige för att undvika dubbelbeskattning beträffande skatter på arv och på gåva Helsingfors den 12 september 1989

Regeringen beslutade den 7 september 1989 att underteckna avtalet. Den 30 november 1989 beslutade regeringen att godkänna avtalet. Sverige meddelade genom note den 30 november 1989 till det finska utrikesministeriet att avtalet godkänts.

Avtalet har inte trätt i kraft. De på danska, finska, isländska och norska avfattade texterna finns tillgängliga på utrikesdepartementets rättsavdelning.

Riksdagsbehandling: Prop. 1989/90: 39, SkU13, rskr. 25.
SFS 1989:899.

**Avtal
mellan Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige för att
undvika dubbelbeskattning beträffande skatter på arv och på
gåva**

Regeringarna i Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige,
som önskar ingå ett avtal för att undvika dubbelbeskattning beträffande
skatter på arv och på gåva,
har kommit överens om följande:

Artikel 1

Arv och gåvor som omfattas av avtalet

Detta avtal tillämpas på

- a) arv, när den avlidne vid dödsfallet hade hemvist i en eller flera av de avtalsslutande staterna,
- b) gåva mellan fysiska personer, när givaren vid tidpunkten för skattskyldighetens inträde hade hemvist i en eller flera av de avtalsslutande staterna.

Artikel 2

Skatter som omfattas av avtalet

1. Detta avtal tillämpas på skatter på arv och på gåva som påförs för en avtalsslutande stats räkning, oberoende av det sätt på vilket skatterna tas ut.

2. Med skatter på arv förstås alla skatter som utgår på arv och andra överföringar av förmögenhetstillgångar inter vivos eller för dödsfalls skull vilka vid en persons död enligt lagstiftningen i en avtalsslutande stat medför betalning av skatt på överföring av förmögenhetstillgångar.

3. Med skatter på gåva förstås alla skatter som tas ut på överföringar av förmögenhetstillgångar inter vivos i den mån de inte omfattas av punkt 2, men endast när sådana överföringar sker vederlagsfritt eller mot vederlag som är mindre än fullt vederlag.

4. De för närvarande utgående skatter på vilka avtalet tillämpas är

- a) i Danmark: arvsavgift och gåvoavgift samt inkomstskatt på gåvors värde,
- b) i Finland: arvsskatt och gåvoskatt samt kommunalskatt i den mån den påförs förmögenhetstillgångar som erhålls genom arv, som bidrag eller gottgörelse, som avses i kap. 8 ärvdabalken, på grund av testamente eller som gåvor,
- c) i Island: arvsskatt och inkomstskatt på gåvors värde,
- d) i Norge: arvsavgift och gåvoavgift,
- e) i Sverige: arvsskatt och gåvoskatt.

5. Avtalet tillämpas också på skatter av samma eller i huvudsak likartat slag, som efter undertecknandet av avtalet påförs vid sidan av eller i stället för de för närvarande utgående skatterna. De behöriga myndigheterna i de avtalsslutande staterna skall meddela varandra de väsentliga ändringar som gjorts i respektive skattelagstiftning.

6. Avtalet tillämpas inte i fråga om någon avtalsslutande stat på särskild beskattning av vinst på lotterier och vadhållning, skatt på dokument (stämpelskatt) eller avgift i samband med behandling av dödsbo (skifteav-

gifter). Det tillämpas inte heller på inkomstskatt som tas ut på vinst som enligt lagstiftningen i en avtalsslutande stat uppkommer vid överföring eller på skatter och avgifter som tas ut som ersättning för en tidigare avdragsrätt i samband med inkomstbeskattning.

Artikel 3

Allmänna definitioner

1. Om inte sammanhanget föranleder annat, har vid tillämpningen av detta avtal följande uttryck nedan angiven betydelse:

a) "avtalsslutande stat" åsyftar Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige;

"Danmark" inbegriper inte Färöarna och Grönland; "Finland" inbegriper inte landskapet Åland i fråga om den finska kommunalskatten; "Norge" inbegriper inte Svalbard (med vilket avses även Björnön), Jan Mayen och de norska områdena ("biland") utanför Europa;

b) "arv" åsyftar alla förmögenhetstillgångar, vilkas överföring är underkastad en sådan skatt på arv som omfattas av avtalet;

c) "gåva" åsyftar alla förmögenhetstillgångar, vilkas överföring är underkastad en sådan skatt på gåva som omfattas av avtalet;

d) "medborgare" åsyftar fysisk person som har medborgarskap i en avtalsslutande stat och juridisk person eller annan sammanslutning som bildats enligt den lagstiftning som gäller i en avtalsslutande stat;

e) "behörig myndighet" åsyftar

1) i Danmark: skatteministern,

2) i Finland: finansministeriet,

3) i Island: finansministern i fråga om gåva och socialministern i fråga om arv,

4) i Norge: finans- och tulldepartementet,

5) i Sverige: finansministern,

eller den myndighet i envar av dessa stater åt vilken uppdras att handha frågor beträffande avtalet.

2. Då en avtalsslutande stat tillämpar avtalet anses, såvida inte sammanhanget föranleder annat, varje uttryck som inte definierats i avtalet ha den betydelse som uttrycket har enligt den statens lagstiftning i fråga om sådana skatter på vilka avtalet tillämpas.

Artikel 4

Hemvist

1. Vid tillämpningen av detta avtal åsyftas med uttrycket "person med hemvist i en avtalsslutande stat" person efter vilken arv eller från vilken gåva är enligt lagstiftningen i denna stat skattepliktig där på grund av denna persons hemvist, bosättning eller varje annan liknande omständighet eller på grund av dennes medborgarskap. Uttrycket inbegriper emellertid inte person vars skattskyldighet i denna stat är begränsad till förmögenhetstillgångar belägna där.

2. Då på grund av bestämmelserna i punkt 1 fysisk person anses ha hemvist i flera avtalsslutande stater, bestäms hans hemvist på följande sätt:

a) han anses ha hemvist i den stat, där han har en bostad som stadigvarande står till hans förfogande; om han har en sådan bostad i flera stater,

anses han ha hemvist i den stat, med vilken hans personliga och ekonomiska förbindelser är starkast (centrum för levnadsintressena);

b) om det inte kan avgöras, i vilken stat han har centrum för levnadsintressena, eller om han inte i någon av staterna har en bostad, som stadigvarande står till hans förfogande, anses han ha hemvist i den stat, där han stadigvarande vistas;

c) om han stadigvarande vistas i flera stater eller om han inte vistas stadigvarande i någon av dem, anses han ha hemvist i den stat där han är medborgare;

d) om han är medborgare i flera stater eller om han inte är medborgare i någon av dem, avgör de behöriga myndigheterna i de berörda avtalslutande staterna frågan genom ömsesidig överenskommelse.

3. I fall då en fysisk person

a) är medborgare i en avtalslutande stat utan att vara det i annan avtalslutande stat; och

b) enligt punkt 1 har hemvist i båda dessa stater på annan grund än medborgarskap; samt

c) enligt punkt 1 har haft hemvist i den stat — där han inte är medborgare — sammanlagt mindre än fem år (däri inräknat perioder av tillfällig bortovaro) av de sista sju åren, anses han, utan hinder av punkt 2, ha hemvist i den stat där han är medborgare.

Artikel 5

Fast egendom

1. Fast egendom, som överförs som arv efter person som vid dödsfallet hade hemvist i en avtalslutande stat och som är belägen i annan avtalslutande stat, får beskattas i denna andra stat.

2. Fast egendom, som överförs som gåva från en person som vid tidpunkten för skattskyldighetens inträde har hemvist i en avtalslutande stat och som är belägen i annan avtalslutande stat, får beskattas i denna andra stat.

3. a) Uttrycket "fast egendom" har — såvida inte bestämmelserna i punkt b) föranleder annat — den betydelse som uttrycket har enligt lagstiftningen i den avtalslutande stat där egendomen i fråga är belägen.

b) Uttrycket inbegriper dock alltid tillhör till fast egendom, levande och döda inventarier i lantbruk och skogsbruk, byggnader, rättigheter på vilka bestämmelserna i civilrätten om fast egendom tillämpas, nyttjanderätt till fast egendom samt rätt till föränderliga eller fasta ersättningar för nyttjandet av eller rätten att nyttja mineralförekomst, källa eller annan naturtillgång.

4. Överföring genom arv eller gåva av aktier eller andra andelar i ett bolag vars huvudsakliga och faktiska ändamål är att äga fast egendom får beskattas i den avtalslutande stat där den fasta egendomen, som bolaget äger, är belägen.

5. Bestämmelserna i punkterna 1—4 tillämpas också på fast egendom som tillhör företag och fast egendom som används vid självständig yrkesutövning.

Artikel 6

Tillgångar hänförliga till fast driftställe eller stadigvarande anordning

1. Ett företags förmögenhetstillgångar som överförs genom arv efter en person som vid dödsfallet hade hemvist i en avtalslutande stat och som är

en del av ett fast driftställe som är beläget i annan avtalsslutande stat får beskattas i denna andra stat.

2. Ett företags förmögenhetstillgångar som överförs genom gåva från en person som vid skattskyldighetens inträde har hemvist i en avtalsslutande stat och som är en del av ett fast driftställe som är beläget i annan avtalsslutande stat får beskattas i denna andra stat.

3. Vid tillämpningen av detta avtal åsyftar uttrycket "fast driftställe" en stadigvarande plats för affärsverksamhet från vilken företagens verksamhet helt eller delvis bedrivs.

4. Uttrycket "fast driftställe" innefattar särskilt:

- a) plats för företagsledning,
- b) filial,
- c) kontor,
- d) fabrik,
- e) verkstad,
- f) gruva, olje- eller gaskälla, stenbrott eller annan plats för utvinning av naturtillgångar.

5. Ett byggnads-, anläggnings-, installations- eller monteringsprojekt, eller verksamhet som består av planering, övervakning, rådgivning eller annan biträdande personalinsats i samband med sådant projekt, utgör fast driftställe men endast om projektet eller verksamheten pågår mer än tolv månader i en avtalsslutande stat.

6. Vid beräkning av den tid som avses i punkt 5 anses verksamhet, som bedrivs av ett företag som har intressegemenskap med annat företag, bedrivna av det företag med vilket det har intressegemenskap, om verksamheten i väsentlig mån är av samma slag som den verksamhet som det sistnämnda företaget bedriver och båda företagens verksamhet avser samma projekt. Företag anses ha intressegemenskap, om det ena företaget direkt eller indirekt deltar i ledningen eller övervakningen av det andra företaget eller äger väsentlig del i detta företags kapital eller om samma personer direkt eller indirekt deltar i ledningen eller övervakningen av båda företagen eller äger väsentlig del i dessa företags kapital.

7. Utan hinder av föregående bestämmelser i denna artikel anses uttrycket "fast driftställe" inte innefatta

- a) användningen av anordningar uteslutande för lagring, utställning eller utlämnande av företaget tillhöriga varor,
- b) innehavet av ett företaget tillhörigt varulager uteslutande för lagring, utställning eller utlämnande,
- c) innehavet av ett företaget tillhörigt varulager uteslutande för bearbetning eller förädling genom annat företags försorg,
- d) innehavet av stadigvarande plats för affärsverksamhet uteslutande för inköp av varor eller införskaffande av upplysningar för företaget,
- e) innehavet av stadigvarande plats för affärsverksamhet uteslutande för att för företaget bedriva annan verksamhet av förberedande eller biträdande art,
- f) innehavet av stadigvarande plats för affärsverksamhet uteslutande för att kombinera verksamheter som anges i punkterna a) – e), under förutsättning att hela den verksamhet som bedrivs vid den stadigvarande platsen för affärsverksamhet på grund av denna kombination är av förberedande eller biträdande art.

8. Förmögenhetstillgångar, som överförs som arv efter en person som vid dödsfallet hade hemvist i en avtalsslutande stat och som är hänförliga till en stadigvarande anordning som är belägen i annan avtalsslutande stat, får beskattas i denna andra stat.

9. Förmögenhetstillgångar, som överförs som gåva från en person som

vid tidpunkten för skattskyldighetens inträde har hemvist i en avtalsslutande stat och som är hänförliga till en stadigvarande anordning som är belägen i annan avtalsslutande stat, får beskattas i denna andra stat.

10. "Stadigvarande anordning" åsyftar en anordning som regelmässigt står till förfogande för att utöva fritt yrke eller annat självständigt arbete av liknande karaktär.

11. Utan hinder av punkterna 1 – 10 omfattas fast egendom av artikel 5.

Artikel 7

Andra tillgångar

1. Förmögenhetstillgång som inte behandlas i artiklarna 5 och 6 och som överförs genom arv efter en person som vid dödsfallet hade hemvist i en avtalsslutande stat beskattas, oavsett var den är belägen, endast i denna stat.

2. Förmögenhetstillgång som inte behandlas i artiklarna 5 och 6 och som överförs genom gåva från en person som vid tidpunkten för skattskyldighetens inträde har hemvist i en avtalsslutande stat beskattas, oavsett var den är belägen, endast i denna stat.

Artikel 8

Subsidiär beskattningsrätt

1. I fall då en avtalsslutande stat inte kan utnyttja sin rätt att beskatta enligt artiklarna 5–7 och detta medför att förmögenhetstillgången inte beskattas i någon av de avtalsslutande staterna får annan avtalsslutande stat beskatta, såvida den bristande möjligheten att beskatta beror på

a) att den förstnämnda staten inte enligt sin egen lagstiftning om skattskyldighetens territoriella omfattning kan beskatta tillgångar av ifrågavarande slag, eller

b) att den förstnämnda staten inte enligt sin egen lagstiftning om skattskyldighet på grund av personlig anknytning kan beskatta.

2. Om flera stater får beskatta med hänvisning till punkt 1 gäller följande om vilka av dessa som har rätt att beskatta:

a) Den avtalsslutande stat där den avlidne eller gåvogivaren hade hemvist har rätt att beskatta.

b) Om den avtalsslutande stat där den avlidne eller gåvogivaren hade hemvist inte kan utnyttja sin rätt att beskatta har den stat rätt att beskatta där mottagaren hade hemvist.

c) Om det inte på grund av reglerna i punkterna a) och b) kan avgöras vilken avtalsslutande stat som får beskatta, skall de behöriga myndigheterna i de berörda avtalsslutande staterna avgöra frågan genom ömsesidig överenskommelse.

Artikel 9

Värdering och avdrag

1. Vid bestämmandet av skattepliktigt belopp värderar varje avtalsslutande stat tillgångarna enligt sin egen lagstiftning. På samma sätt medger varje avtalsslutande stat avdrag enligt sin egen lagstiftning.

2. Vid bestämmandet av skattepliktigt belopp medräknar varje stat intäkter och utgifter i fråga om varje förmögenhetstillgång, häri inbegripet

Artikel 10

Metoder för undanröjande av dubbelbeskattning

1. Om den avlidne eller gåvogivaren hade hemvist i Danmark, Finland eller Sverige undanröjs dubbelbeskattningen på följande sätt:

a) Den avtalsslutande stat där den avlidne hade hemvist vid dödsfallet skall från den arvsskatt som bestämts enligt dess lagstiftning avräkna ett belopp (häri inbegripet tidigare eller senare beräknat belopp) som erlagts i annan avtalsslutande stat på grund av samma överföring av samma förmögenhetstillgång från samma person och som enligt bestämmelserna i detta avtal får beskattas i denna andra stat.

b) Den avtalsslutande stat där givaren hade hemvist skall från den gåvoskatt som bestämts enligt dess lagstiftning avräkna ett belopp (häri inbegripet tidigare eller senare beräknat belopp) som erlagts i annan avtalsslutande stat på grund av samma överföring av samma förmögenhetstillgång mellan samma personer och som enligt bestämmelserna i detta avtal får beskattas i denna andra stat.

c) De avräkningsbelopp som nämns i punkterna a) och b) skall emellertid inte överstiga den del av skatten i den förstnämnda avtalsslutande staten, beräknad utan sådan avräkning, som belöper på de förmögenhetstillgångar för vilka avräkning skall medges.

d) Vid tillämpning av punkterna a) och b) anses en makes övertagande av ett gemensamt bo utan skifte (fællesbo til hensesiden i uskiftet bo) som en självständig överföring.

2. Om den avlidne eller gåvogivaren hade hemvist i Island eller Norge undanröjs dubbelbeskattningen på följande sätt:

a) Den avtalsslutande stat där den avlidne hade hemvist vid dödsfallet skall undanta varje förmögenhetstillgång från arvsskatt vilken vid samma överföring av samma förmögenhetstillgång från samma person enligt bestämmelserna i detta avtal får beskattas i annan avtalsslutande stat.

b) Den avtalsslutande stat där givaren hade hemvist skall undanta varje förmögenhetstillgång från gåvoskatt vilken vid samma överföring av samma förmögenhetstillgång mellan samma personer enligt bestämmelserna i detta avtal får beskattas i annan avtalsslutande stat.

c) En avtalsslutande stat får alltid vid beräkning av skatten på varje annan tillgång i denna stat medräkna i beskattningsunderlaget de förmögenhetstillgångar som undantagits från beskattning.

3. I fråga om de förmögenhetstillgångar för vilka avräkning medges enligt punkt 1 eller som undantas från beskattning enligt punkt 2, medräknas varje stat vid bestämmandet av beskattningsunderlaget intäkter och utgifter i fråga om varje tillgång, häri inbegripet belopp som träder i stället för dessa tillgångar, enligt reglerna i sin egen lagstiftning.

Artikel 11

Förbud mot diskriminering

1. Medborgare i en avtalsslutande stat skall, oavsett var han har hemvist, inte i annan avtalsslutande stat bli föremål för beskattning eller därmed sammanhängande krav som är av annat slag eller mer tyngande än

den beskattning och därmed sammanhängande krav som medborgare i denna andra stat under samma förhållanden är eller kan bli underkastad.

2. Statslös person med hemvist i en avtalsslutande stat skall inte i någon av de avtalsslutande staterna bli föremål för beskattning eller därmed sammanhängande krav som är av annat slag eller mer tyngande än den beskattning och därmed sammanhängande krav som medborgare i staten i fråga under samma förhållanden är eller kan bli underkastad.

3. Utan hinder av bestämmelserna i artikel 2 tillämpas bestämmelserna i förevarande artikel på skatter av varje slag och beskaffenhet.

Artikel 12

Förfarandet vid ömsesidig överenskommelse

1. Om en person anser att det i en eller flera avtalsslutande stater har vidtagits åtgärder som för honom medför eller kommer att medföra beskattning som strider mot bestämmelserna i detta avtal, kan han, utan att detta påverkar hans rätt att använda sig av de rättsmedel som finns i dessa staters interna rättsordning, framlägga saken för den behöriga myndigheten i den avtalsslutande stat där han har hemvist eller, i fall som avses i artikel 11 punkt 1, i den avtalsslutande stat där han är medborgare. Sådan framställning skall göras inom tre år från den dag då han fick den första underrättelsen om den åtgärd som givit upphov till beskattning som strider mot avtalet.

2. Om den behöriga myndigheten finner invändningen grundad men inte själv kan få till stånd en tillfredsställande lösning, skall myndigheten söka lösa frågan genom ömsesidig överenskommelse med behörig myndighet i annan avtalsslutande stat, som berörs av frågan, i syfte att undvika beskattning som strider mot avtalet. Om den stat hos vars behöriga myndighet personen i fråga har lagt fram saken inte själv berörs av frågan, skall denna behöriga myndighet överlämna saken till behörig myndighet i någon av de stater som berörs av frågan.

3. Om svårigheter eller tvivelsmål uppkommer mellan avtalsslutande stater i fråga om tolkningen eller tillämpningen av avtalet skall de behöriga myndigheterna i dessa stater överlägga för att söka lösa frågan genom särskild överenskommelse. De behöriga myndigheterna i avtalsslutande stater kan även överlägga i syfte att undanröja dubbelbeskattning i fall som inte omfattas av avtalet eller för att genom särskild överenskommelse lösa frågor som – utan att vara reglerade i avtalet – på grund av olikhet i vederbörande staters principer för skattens beräkning eller av andra skäl kan uppkomma i fråga om de skatter som avses i artikel 2.

Innan beslut fattas i fråga som avses i första stycket, skall resultatet av överläggningar som där avses snarast delges behöriga myndigheter i övriga avtalsslutande stater. Finner behörig myndighet i en avtalsslutande stat att överläggningar bör äga rum mellan de behöriga myndigheterna i samtliga avtalsslutande stater, skall på begäran av den behöriga myndigheten i den förstnämnda avtalsslutande staten sådana överläggningar äga rum utan dröjsmål.

Artikel 13

Medlemmar av diplomatisk beskickning eller konsulat

Bestämmelserna i detta avtal berör inte de privilegier vid beskattningen som enligt folkrättens allmänna regler eller bestämmelser i särskilda över-

Artikel 14

Territoriell utvidgning

1. Detta avtal kan antingen i sin helhet eller med erforderliga ändringar utvidgas till att omfatta de områden som undantagits från avtalets tillämpningsområde enligt bestämmelserna i artikel 3 punkt 1 a), under förutsättning att där påförs skatter av samma eller i huvudsak likartat slag som de som avses i avtalet. Sådan utvidgning gäller från den dag och med de ändringar och villkor, häri inbegripet bestämmelser om upphörande, som kan särskilt överenskommas mellan de avtalsslutande staterna genom diplomatisk notväxling.

2. Om avtalet enligt artikel 16 upphör att gälla, skall, såvida inte annat överenskommits mellan de avtalsslutande staterna, avtalet upphöra att gälla också beträffande varje område till vilket avtalet har utvidgats enligt denna artikel.

Artikel 15

Ikraftträdande

1. Detta avtal träder i kraft trettonde dagen efter den dag då samtliga avtalsslutande stater har meddelat det finska utrikesministeriet, att avtalet har godkänts. Det finska utrikesministeriet underrättar de övriga avtalsslutande staterna om mottagandet av dessa meddelanden och om tidpunkten för avtalets ikraftträdande.

2. Sedan avtalet trätt i kraft, tillämpas dess bestämmelser

a) i fråga om arvsskatt, på dödsfall som inträffar sextionde dagen efter den då avtalet träder i kraft eller senare,

b) i fråga om gåvoskatt, på gåva för vilken skattskyldighet i en av de avtalsslutande staterna inträder sextionde dagen efter den då avtalet träder i kraft eller senare.

3. Nedannämnda avtal skall upphöra att vara tillämpliga på arv och gåvor på vilka förevarande avtal blir tillämpligt enligt punkt 2:

Avtalet den 17 december 1949 mellan Konungariket Norge och Konungariket Sverige för undvikande av dubbelbeskattning beträffande skatter å kvarlåtenskap;

Avtalet den 31 mars 1950 mellan Republiken Finland och Konungariket Sverige för undvikande av dubbelbeskattning beträffande skatter å kvarlåtenskap;

Avtalet den 27 oktober 1953 mellan Konungariket Danmark och Konungariket Sverige för undvikande av dubbelbeskattning beträffande skatter å kvarlåtenskap med senare ändringar;

Avtalet den 29 mars 1954 mellan Republiken Finland och Konungariket Norge för undvikande av dubbelbeskattning beträffande skatter å kvarlåtenskap;

Avtalet den 18 juli 1955 mellan Konungariket Danmark och Republiken Finland för undvikande av dubbelbeskattning beträffande skatter å kvarlåtenskap med senare ändringar;

Avtalet den 23 maj 1956 mellan Konungariket Danmark och Konungariket Norge för undvikande av dubbelbeskattning beträffande skatter å kvarlåtenskap.

Dessa avtal upphör att gälla vid den sista tidpunkt, då förevarande avtal enligt föregående bestämmelser i nämnda punkt blir tillämpligt.

4. Vidare skall det vid varje tidpunkt gällande avtalet mellan de nordiska länderna för att undvika dubbelbeskattning beträffande skatter på inkomst och på förmögenhet inte tillämpas i fråga om inkomstskatt på gåvor på vilka förevarande avtal är tillämpligt enligt punkt 2.

Artikel 16

Upphörande

En avtalsslutande stat kan senast den 30 juni under ett kalenderår som börjar efter utgången av en tidrymd av fem år efter dagen för ikraftträdandet av avtalet uppsäga avtalet genom skriftligt meddelande härom till det finska utrikesministeriet, som underrättar de övriga avtalsslutande staterna om mottagandet av sådant meddelande och om dess innehåll. Har uppsägningstiden iakttagits, upphör avtalet att gälla i förhållandet mellan den stat som verkställt uppsägningen och övriga avtalsslutande stater

a) i fråga om arvskatt, på dödsfall som inträffar sextionde dagen efter den då det finska utrikesministeriet mottog meddelandet om uppsägningen eller senare,

b) i fråga om gåvoskatt, på gåva för vilken skattskyldighet inträder i de berörda staterna sextionde dagen efter den då det finska utrikesministeriet mottog meddelandet om uppsägningen eller senare.

Originalexemplaret till detta avtal deponeras hos det finska utrikesministeriet, som tillställer de övriga avtalsslutande staterna bestyrkta kopior därav.

Till bekräftelse härav har de vederbörligen befullmäktigade ombuden undertecknat detta avtal.

Som skedde i Helsingfors den 12 september 1989 i ett exemplar på danska, finska, isländska, norska och svenska språken, varvid på svenska språket utfärdades två texter, en för Finland och en för Sverige, vilka samtliga texter har samma giltighet.

För Danmarks regering:

SÖ 1991:66

Mogens Rasmussen

Suomen hallituksen puolesta:

För Finlands regering:

Rainer Söderholm

Fyrir ríkisstjórn Íslands:

Ragnar H Hall

For Norges regjering:

Per Olav Gjesti

För Sveriges regering:

Kerstin Boström

